

Vypraveno

dne 29.10.2013

PŘÍLOHA

Ministr vnitra

Ing. Martin Pecina, MBA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0086r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 31.10.2013
podpis: M. H. 11.2013

MVCRP00Z88ZX

25-10-2013

Praxe dne

Č.j.: MV-101162-4/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

..., Irák, státní občan Iráku, trvale byteli...
(dále jen „žadatel“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 22.7.2013, čj. VS-1794/835.3/2-2002, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána žadatelem prostřednictvím Magistrátu města Brna. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 19.2.2013. Žadatel je státním občanem Iráku. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen ke dni 9.5.1997 za účelem sloučení rodiny se státní občankou České republiky, se kterou uzavřel manželství dne 21.3.1997. Manželství bylo bezdětné a bylo rozvedeno dne 19.9.2003. Druhé manželství žadatel uzavřel dne 17.9.2011 se státní občankou České republiky.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splnil podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Žadatel nesplnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku veřejného zdravotního pojištění. Žadatel podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o zdravotním pojištění“), nehradil řádně a včas pojistné na veřejné zdravotní pojištění jako osoba bez zdanitelných příjmů. Žadatel rovněž neprokázal transparentnost svých příjmů, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ministerstvo vnitra žadateli splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství neprominulo, neboť neshledalo důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění. Žadateli nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohl obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

V kontextu shora uvedeném, Ministerstvo vnitra předmětné žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22.7.2013, čj. VS-1794/835.3/2-2002 podal žadatel včasný rozklad. V rozkladu uvedl, že k pochybení v souvislosti s povinností stanovenou v zákoně o zdravotním pojištění došlo v letech 1999 až 2002 a v roce 2004. K úhradě dluhu, jak na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, tak na penále, došlo v roce 2002 a 2004, tj. ccá před 10 lety. Kvůli tomuto opomenutí mu byly zamítnuty i jeho předchozí žádosti. Na ústním jednání na Ministerstvu vnitra v roce 2002 k předchozí žádosti mu bylo sděleno, že pokud bude jeho chování bezproblémové a slučitelné se zákony České republiky, není důvod, aby se nemohl stát právoplatným občanem České republiky. Domnívá se, že deset let je dostatečně dlouhá doba k tomu, aby přesvědčil, že se chová podle zákonů České republiky a dodržuje je ve svém každodenním životě a podnikání. Poukázal na ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, kde je uvedeno, že žadatel „plní“ povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, proto tuto podmínku splňuje, neboť od posledního zaplaceného penále v roce 2004 (ve výši 158 Kč) nemá žádné nedoplatky na veřejném zdravotním pojištění. Je si vědom svých pochybení, ale domnívá se, že ho Ministerstvo vnitra trestá za dávné chyby, za které byl již potrestán, a to zaplacením penále a zamítnutím předchozích žádostí. Žádá o přehodnocení napadeného rozhodnutí a citlivé zvážení jeho žádosti.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra a rozkladová komise ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu posoudili zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Ministerstvo vnitra, jak vyplývá ze spisu, usnesením ze dne 26.4.2013 v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu jej poučilo o možnosti před vydáním rozhodnutí nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno, a to do 29.5.2013 a žadatel byl vyzván k doplnění žádosti o listiny, které Ministerstvo vnitra v dotčeném usnesení výslovně označilo, aby tak získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Současně byl žadatel vyrozuměn o tom, že pokud ve stanovené lhůtě požadované listiny Ministerstvu vnitra nepředloží, bude řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Ministr vnitra v souladu s návrhem rozkladové komise konstatuje, že podle předložených listin žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství. Nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku veřejného zdravotního pojištění. Ke splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství žadatel předložil potvrzení Velvyslanectví republiky Irák v Praze ze dne 16.5.2013, ze kterého vyplývá: „...může irácký občan mít cizí občanství, mimo jeho původní irácké a má právo se zřeknout iráckého občanství, po získání cizího občanství.“

Žadatel podle zákona o zdravotním pojištění nehradil řádně a včas platby na pojistném na veřejné zdravotní pojištění v době, kdy za něj tyto platby nehradil stát ani zaměstnavatel. Tuto povinnost splnil teprve dne 10.9.2002 úhradou dlužné částky ve výši 17 551 Kč. Dlouhodobým porušováním této povinnosti mu vzniklo penále ve výši 14 956 Kč (1999 až 2002), které uhradil dne 10.9.2002 a dne 22.12.2004 ve výši 158 Kč. V rozkladu žadatel neuvedl relevantní důvody svého pochybení, pouze konstatoval, že se tak stalo před deseti lety, což je dostatečně dlouhá doba k tomu, aby přesvědčil, že se chová podle zákonů České republiky a dodržuje je ve svém každodenním životě a podnikání.

Ministr vnitra na návrh rozkladové komise splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve spojení se zvláštním právním předpisem na úseku veřejného zdravotního pojištění ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství žadateli neprominul, neboť ten v rozkladu své pochybení relevantním způsobem neodůvodnil a dobu deseti let, kdy k úhradě dluhu došlo, nelze pokládat za důvod hodný zvláštního zřetele úměrný k výši dlužných částek za období let 1999 až 2002. Rovněž nelze konstatovat plnou transparentnost jeho příjmů v České republice, a to s ohledem na výši měsíční mzdy doloženou

výplatní páskou (za duben 2013) v částce 8 950 Kč a za předpokladu, že manželka žadatele je v domácnosti. Žadatel uvedl, že v současné době působí pouze ve společnosti s.r.o. Daňové přiznání společnosti za poslední zdaňovací období nebylo předloženo, byla předložena plná moc udělená dne 28.3.2013 daňové poradkyni. Ministr vnitra na návrh rozkladové komise musel na základě těchto údajů konstatovat, že žadatel v rozkladu transparentnost svých příjmů dostatečným a relevantním způsobem neprokázal. V kontextu i této skutečnosti ministra vnitra na návrh rozkladové komise dotčenou podmínku nemohl prominout.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra respektive ministr vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Ministerstvo vnitra v této souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedlo, že na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České

republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z výše uvedeného vychází i ustálená judikatura současných správních soudů jako například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 6A 77/99-8 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních pod č. 839/2001 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 29.6.2004 vydané pod č.j. A 11/2003-34. Podle této judikatury je však udělení státního občanství podle § 7 zákona o státním občanství na žádost občana cizího státu výrazem neomezené státní suverenity. Děje se tak ve sféře absolutního volného uvážení, zda cizímu státnímu příslušníku bude občanství uděleno nebo ne. Tento princip je naprosto neměnný a nezpochybnitelný. Konstrukce právního nároku na udělení státního občanství v takových případech by princip svrchovanosti státu popírala a ani pojmově není možná.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi žadatelem a Českou republikou, musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jeho pobytu na území České republiky a jeho komplexní integrace v české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky, které stanoví § 7 zákona o státním občanství, žadatel splňuje.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkové shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

